

REDACȚIA

Arad, strada Anlich Nr. 1

ABONAMENTUL

Pentru Austro-Ungaria :
pe un an 20 cor. pe 1/2
an 10 cor.; pe 1/4 de an
5 cor.; pe 1 lună 2 cor.
N-rit de Duminecă pe an
— 4 coroane. —
Pentru România și
străinătate pe an :
40 franci.

Manuscripte nu se napolază

ADMINISTRAȚIA:

Arad, strada Anlich Nr. 1

INSERTIUNILE:

de un șir garmond: prima
dată 14 bani; a doua oară
12 bani; a treia oară 8 b.,
și timbru de 60 bani de
fiecare publicațiune.

Atât abonamentele cât și
insertiunile sunt a se plăti
înainte în Arad.

Serisori nefrancate nu se
primesc.

TRIBUNA POPORULUI

Renta dela Brașov.

București, 13/25 Ianuarie.

Crisa economică și financiară pe d-o parte, ear pe de altă parte frământările politice din stnul celor două partide de guvern, au făcut ca în timpul din urmă asupra chestiunii naționale să se vorbească și să se scrie foarte puțin. E un câștig acesta. Pentru-că decât să se urmeze „dis-cuția” din trecut, când nu puteai găsi un jurnal care să nu te asurzească cu „sensational” și „emoționante” amănunte asupra vreunei „trădări”, mai bine să nu se scrie nimic!

Că este de altminteri un progres în bine, dovadă e și un articol al ziarului „Epoca”, organ al tinerilor conservatori, care vorbind de aranjarea, între guvernul român și cel maghiar, a afacerii rentei școalelor române dela Brașov, declară că n'a acusat nici odată pe d. D. Sturdza de „trădare” pe chestia rentei.

„Voința Națională”, se înțelege, l'a apucat îndată pe cel dela organul tinerilor conservatori, amintindu-le campania de astă primăvară, începută anume pe chestia rentei, campanie în care cuvântul „trădător” era încă poate cel mai domol ce s'a strigat la adresa fostului prim-ministru.

Fără a-ne preocupa de discuția dintre cele două ziare, ținem să înregistrăm declarația organului acum guvernamental, mai aducând astfel o dovadă despre dreptatea ce o avem, când pe acea vreme de luptă înferbântată chiar pe chestia națională, atrăgeam atenția asupra răului ce se face când dincolo presa și publicul ei cetitor ia drept bani buni toate acușările presei bucureștene.

Ce s'a întâmplat adică? Au ajuns la guvern conservatorii. Dat-au ei oare renta imediat școalelor române dela Brașov? Nu, ci au continuat să negocieze cu guvernul unguresc pe aceeași basă pe care a stat cabinetul d-lui Sturdza. Afacerea nu e de altfel încheiată, și guvernul României nici n'a dat vre-un comunicat oficios care să arate când și sub ce condiții s'au aranjat lucrurile.

S'au convins însă și cei din presa conservatoare, că dacă dl Sturdza n'a dat renta înainte de a se rezolva afacerea pe cale diplomatică, erau la mijloc motive puternice de ordin mai înalt și de interes mare indeosebi pentru școlile române dela Brașov. Altminteri ce l'ar fi putut împiedica pe conservatori să dea ei renta, fără a se preocupa de ceea-ce ar face în urmă guvernul maghiar?

Eată de ce, cred mulți, „Epoca” a făcut declarația. Pentru că dacă presa conservatoare ar mai susține acușarea, că reaua-voință, împinsa până la „trădare”, a făcut pe dnii Poni și Haret, ministri în cabinetele presidiate de dl Sturdza, să nu dea renta, acușarea aceasta li-s'ar putea aduce acum și dlor Take Ionescu și Dr. Istrati.

Este însă oare cu puțință să se găsească în sinul neamului românesc bărbați atât de sus puși capabili de o asemenea răutate? Desigur nu.

Acușările de „trădare” aruncate în trecut cu atâta desinvoltură rămân deci bine caracterizate de „România Jună”, care le-a zis „vorbe smintite”, ear cum „Tribuna” de la Sibiu s'a inspirat atâta vreme de actualul director al „României June”, ar fi cuvintios ca ea să înregistreze acum și părerea „României June” și ale „Epocei”. Să se lumineze astfel dincolo până și cei mai îndărătnici, ca să nu le zicem naivi, cari au putut să creadă o clipă măcar în „trădare”. Români de dincolo să nu se mai dividă astfel și pe campanii, cari aici erau numai niște mijloace în luptele militante de partid.

Efectele acestor lupte triste se resimt de altfel asupra Ligii, această asociațiune care pe vremuri fusese sufletul mișcărilor naționale. Dintre membrii comitetului Ligii, conservatorii mai distinși, ca Grădișteanu, Delavrancea, Istrati, ajunși azi în demnitate mari, se înțelege că nu se mai ocupă de afacerile Ligii. O apatie se constată pe toată linia. Din lipsa de încurajare, revista „Liga” a și încetat. Afacerea milionului a rămas baltă și nicăiri nimic pentru Ligă. . .

Ceea ce nu însemnează însă că aici s'a stins sentimentul național și interesul pentru afacerile de dincolo ci numai că oamenii sunt preocupați întâiu de nevoile mai apropiate și mai urgente. . .

Nu mai după ce vor trece ani la mijloc și se va vedea că în acest interval cât de puțin se agită chestia națională, se va putea judeca câtă forță și căldură era în bărbații aleși, între ei amintesc la locul întâiu pe în veci neuitatul George Cantacuzino, cari făcuse, ca până la 1895 toate cercurile să se preocupe de soartea Românilor subjugăți. . . Ear cât despre cei, cari în vorbirea de la Iași a dlui Sturdza vedeau de-sarmare, închinare Ungurilor, ar fi destul să le amintesc rândurile semi-oficioasei „La Roumanie”, care tocmai apropos de felul cum înțelege politica dl Aurel C. Popovici, atâta vreme „stilp” al dlui Dr. Rațiu, într'un număr recent, polemizând cu „Rom. Jună”, scrie următoarele: „Bunul simț public va pune la locul seu pe un ziar, care întrebunțează toate mijloacele spre a turbura bunele noastre relațiuni cu statele vecine și a aprinde la noi războiul de rase. Nu ne trebuie e asemenea politică! . . .”

Și desigur, pentru frații de dincolo, România nici nu poate să se ia la luptă cu statele vecine, ci vorba e ca chestia națională să fie rezolvată pe cale pačnică. Eată, afacerea cu renta nu se rezolvă nici ea prin ceartă, la tribunal, cum o por-nise părintele Voina, ci prin intervențiunii diplomatice.

Când vom ajunge să avem un guvern destul de tare pentru-ca să

intervină prietenește în favorul Românilor de dincolo, nu știm. E de prevăzut însă, că pentru a ajunge și această fericită vreme, în primul rând e necesar ca Români din statul ungar să dea probe de o pricepere, onestitate și solidaritate politică mai de laudat, decât ceea-ce s'a manifestat în chipul cum unii au alimentat și ei campania de „trădare”, „des-văbind” câte lucruri imposibile toate, și comitând indiscrețiunii neiertate.

Atunci nu va fi nici aici ceartă, ci toți bărbații de seamă ai țării vor avea o singură politică națională.

În giurul colonisărilor. Fiind la ordinea zilei colonisările, Kossuth Ferencz, micul fiu al vestitului său părinte, ține să-și spună și el părerea.

Ca să-i sperie pe Unguri și să-i facă a crede că în colonisări este scăparea—a doua descălicare, cum scriu ziarele maghiare —marele zevzec scrie :

„Albina” stă la pândă și dacă vre-o moșie ungurescă e de vânzare, caută numai decât cumpărători români. Se zice că în chipul acesta „Albina” are intabulați 35 milioane floreni . . .

Bine ar fi, dacă așa ar fi. Pentru-că nu-i nici un păcat ca „Albina” să imprumute : de aceea-i fondată ! Desigur că K. suth exagerează însă suma, numai ca să-l îndemne pe guvern a vota sume cât mai mari pentru colonisări . . . Cine știe : fiind bani, ajunge și Kossuth (cum a ajuns la fabrica Tarnóczy) membru în vre-un consiliu de administrare . . . Ear bieșit „patrioți” de la Czegléd cred că numai iubirea de neam—ear nu și cea de arginți—l face pe Kossuth să scrie în „Egyetértés” articole atât de jalnice !

Sfârșitul negocierilor diplomatice între guvernul maghiar și cel român în chestia rentei de la Brașov, presei maghiare l'i-se anunță prin'to telegramă din București. Noi, în ziarele ce primim, nu găsim nimic despre această afacere și știrile presei maghiare le înregistrăm cu atât mai mare rezervă, cu cât vedem exagerări la mijloc. Astfel unele ziare spun că guvernul României va depune în casa centrală din Budapesta suma de 15 milioane lei. „Budapesti Hirlap” scrie despre 935.000 și 1.200.000 lei, drept capital a cărui dobândă s'ar da apoi, prin mijlocirea consistorului de la Sibiu, eforiei bisericăi române St. Nicolae din Brașov, cu condiția ca aceasta în fie-care an să dea socoteală guvernului maghiar.

Condiția aceasta până acum nu a fost amintită nicăiri. Ea ni-se pare cât se poate de gravă. Bisericile noastre n'au să dea socoteală decât consisto-rului, ear consistoarele noastre stau sub controla numai a Sinoadelor.

Din Casa Magnaților.

— Ședința de la 25 Ian. —

După o lungă vacanță, Casa Magnaților a ținut la 25 c. o ședință, la ordinea zilei fiind proiectele militare. S'a încins o discuție interesantă. Bar-onul Prónay a criticat destul de aspru starea în care se află negocierile privitoare la transacțiunea cu Austria, a criticat însuși dualismul și

indeosebi armata comună. Fiind vorba despre sporirea contingentului militar, a recomandat ministrului Fejerváry ca sporul să-l folosească pentru întărirea honvezimei, din care cu vremea trebuie să se desvolte armata independentă maghiară.

A făcut senzație declarația lui Fejerváry, că da, contingentul militar pe viitor va fi sporit.

Atunci unde e efectul conferenței dela Haaga? Mai ales, că după cum se vorbește, în urma înfrângerilor ce a suferit, Englitera va introduce și ea obligativitatea militară. Militarismul se desvoltă deci, în loc de a se stavili înarmările !

Austriacii și Avram Iancu.

În numărul nostru de ieri am înregistrat că ziarul „Deutsche Zeitung” din Viena scrie (ear „Kronstädter Zeitung” reproduce) un articol în care se ocupă cu afacerile românești, în deosebi cu Avram Iancu.

Eată, prescurtat, acel articol :

„O mare indignare domnește în întregul popor român, dincoaci și dincolo de Carpați, dincoaci și dincolo de Peatra-Craiului. Memoria lui Avram Iancu, care a condus pe Români în 1848 și 1849 în contra revoluționarilor unguri și s'a ciocnit cu aceștia în multe lupte sângeroase și li-a pregătit multe desastre, memoria aceluiași Iancu, pe care împăratul și Regele Franceiș Iosif I., după sufocarea revoluției l'a distins cu orduri înalte pentru meritele sale câștigate în giurul dinastiei și a patriei: a fost de curând ofensată, nu doară din partea preșidentului vre-unei reuniuni „culturale” maghiare, pentru-că cu așa ceva suntem obișnuiți, ci din partea unei autorități regăști, într'un mod extrem de revoltat. Cu ocaziunea unei pertractări finale, ținută în fața tribunalului din Alba-Iulia, procurorul de acolo s'a lăsat răpit de declarația rămasă necondamnată din partea preșidentului, că Avram Iancu a fost un „haramia veșez”, ceea-ce însemnează : șef de bandiți.

Că cuvintele acestea ale unui procuror de stat regesc, au provocat în inima poporului român indignare furtunoasă și s'dăncă amărăciune, care a eșit la suprafață în viața publică, așa, cum e cu puțință pe lângă guvernarea „liberală” dominantă, — nu e de loc de mirat. Pentru-că Avram Iancu e s'rbătorit din partea tuturor Românilor ca cel mai mare eroi național al veacului expirat. De altă parte, se potentează ofensa adusă prin faptul, că ea vine dela o autoritate de stat, din statul la a cărui existență contribuiesc și Români. Și în fine, Români văd în verdictul procurorului de stat Lázár Miklós, și cu tot dreptul, o ofensă adusă persoanei Monarchului.

Întreaga presă română, atât cea de dincoaci de Carpați, cât și cea de dincolo, din regat, dă expresiune indignațiunii sale în terminii cei mai aspri. Studenții universitari români din Viena, Budapesta, Oradea-mare, Cluj, Iași, București, protestează cu subscrierea proprie a numelui în terminii cei mai aspri în contra ofensei grave, adusă sentimentului național român, și cer satisfacție pentru vătămarea adusă națiunii, însă nu celei „alcătuitoare de stat”, ci națiunii române.

Articolul se ocupă apoi cu interpelările Românilor în congregația din Deva și Sibiu, și cu propunerea dlui Z. Murășan, ca puterea de stat să urmărească și presa maghiară cum urmărește pe cea română, și continuă astfel :

Toate aceste izbucniri de legitimită indignare dovedesc, că națiunea compusă

din politicieni (cum se numesc cu predilecție Maghiarii, probabil din motivul, că mai bine le place să ocupe posturi în serviciul de administrație, organizat după sistem turcesc), a puzcat eărăși peste țintă și prin cuvintele neprecugetate ale unui procuror de stat a ridicat asupra sa întreaga poporațiune română din Ungaria și Ardeal, înținută de „pacificată”. Și apoi, pe lângă tot respectul datorit puterii de stat maghiare, concentrată până la explozare, nu trebuie de loc trecut cu vederea, că în dosul celor două milioane și jumătate, după statistica judeo-maghiară, în fapt însă trei milioane de Români din Ungaria, se află, despărțiți numai prin crestele munților, de regatul înfloritor al României, în fruntea căruia stă un Hohenzollern, și a cărui poporațiune e solidară cu Românii din Ungaria în toată privința.

„Evenimentele înșirate mai dovedesc, că Românii nu sunt de loc „pacificăți”, cum cu drag ar crede Maghiarii, ci că armistițiul impus lor din partea guvernului maghiar a fost întrebuițat pentru a se organiza din nou pentru noue lupte grele, și că în curând va izbucni o luptă intensivă a Românilor în contra Maghiarilor și a aliaților lor, a Oureilor, în cari nu li se va denega Românilor nici spriginul de dincolo de Carpați. Diplomația română are de altcund de fapt să înregistreze un însemnat succes față de cea maghiară, în favorul Românilor din Ungaria, — dar fiind că chestia nu e încă finalizată, îmi rezerv pentru altădată expunerea ei.

„E de sine înțeles, că excesul procurorului de stat Lázár Miklós poate să aibă influență numai desavantajoasă asupra raporturilor amicale de vecinătate dintre monarhia austro-ungară și România.

„Prudența politică a Maghiarilor nu admite, ca celelalte naționalități să ajungă la liniște. Slovaci și Sârbii sunt agitați la toată ocazia prin violări de drept. În Croația și Slavonia devine tot mai acut antagonismul între Croați și Maghiari, în urma volnicilor acestor din urmă. Nici chiar Svabii din Bănat, iubitori de pace și „patriotici”, nu sunt lăsați în pace și se nișuesc (Maghiarii) a le deștepta, prin diferite secături, simțul național adormit, ceea ce o mărturisim cu bucurie, a și avut rezultatul dorit. . . În urmarea acestora ei nu se pot fâli cu rezultatele politice ale guvernării lor de 32 de ani.

„Noi, cari cunoaștem stările din Ungaria și în urmăre ne sunt cunoscute și raporturile etnografice și valoarea intelectuală a rasei dominante de azi, noi, aici în partea ostică *) depărtată a monarhiei nu putem înțelege, cum s'a putut face, ca punctul de gravitație al monarhiei să fie strămutat la Budapesta și că din privilegiul înorei pactului s'a ivit în Austria temerea, că Maghiarii, pentru cazul, că se va ridica cota, nu vor înoi pactul. Maghiarii ar fi înoiți pactul cu ori ce preț și anume din motivul, fiind-că sunt siliți la asta. Despre cauzele acestei „sile” voi avea poate ocazia să mai scrie.”

*) Articolul e trimis din Brașov.

Preot rătăcit.

(În atențiunea Ven. ordinariat rom. gr.-cath. de Oradea-mare.)

După-cum știu, toți Românii uniți și neuniți sunt contra înființării școalelor de stat cu atât mai virtos că ele au de scop nu atât creșterea religioasă-morală a tinerimii ci maghiarizarea, și aceasta mai virtos între Români, cari au fost și vor rămâne și pe viitor un ghimpe în ochii rasei dominante.

De datorita noastră este dar' ca mai întâiu noi cu chemați — preoții și învățătorii — fiiți luminei, să aflăm mijloacele prin cari să ne putem susține școalele confessionale existente, și unde împregiurările reclamă să înființăm altele noue ferindu-ne de favorurile materiale cari ni-le îmbie școala de stat pe conta pierderii religioase morale neșpus de mari.

Asemănarea dintre acestea mai mult se poate simți decât s'ar pute descrie. Dureros lucru că națiunile din stat nu se înțeleg, mai dureros e încă când fiii unei națiuni nu se pot năvăli.

Așa stăm noi în comuna Galșa unde ani de zile credincioșii gr.-orientali au susținut școala confessională cu destule jertfe. Am înțeles însă binefacerile și am văzut roadele școalei și de 4 ani am înființat și a doua școală, băieții (8—12) anual, de confessione gr.-catolică au cercetat școala noastră, și nici când n'au fost prețerați, din contră ca mai săraci au primit cărți de școală grătuit an de an, la cult au contribuit părinții lor întocmai ca gr.-orientali în proporția averii, și au contribuit an de an 50—60 fl. ear' noi 1000—1200 fl.

Separarea de noi au încercat-o aproape toți preoții gr.-catolici, ba Pituk de tristă memorie se făcuse pe un timp și învățător, a putut fi însă capacitat să absteie dela planul său — deși avea defecte spirituale — și frații s'au educat ca mai înainte românește și încă foarte bine. Zic și urmașii lui Pituk au încercat a se subtrage dela cult, toți au recunoscut însă că de sine nu pot înființa școală, ear' dela cult nu se pot subtrage, că încă n'am ajuns așa departe ca să ne putem susține școalele fără a concurge credincioșii cu dinariul la susținerea lor.

Colegul Augustin Szántay merge însă mai departe și decât Pituk, el nu cedează, susține că acei părinți, cari n'au pruncit n'ar fi obligați a solvi cult, cu toate că i-am arătat ordinațiunea ministerială prin care nici o avere nu e absolvată de sub darea culturală, dacă după aceea se plătesc și spese comunale.

D-sa a convocat credincioșii în sărbătorile Nașterii Domnului la un sfat ca adecă să ceară școală de stat și astfel să se separeze de noi, amăgindu-i că cultul va fi mai redus ca de presinte. — N'o pot face aceasta că nu au numărul recerut de băieți, dar de însemnat e, că în comuna noastră mai este și școală confes. rom. catolică, care asemenea ar dori să predea școala statului, deși superioritatea bisericăscă s'a opus și se opune acestei tendințe.

Areastă școală o cercetează reformați, rom. catolici, unguri, tăuți, judei și alte multe neamuri și amestecături, dar nici un Român; și nu ne mirăm că dorește școală de stat.

Nu înțelegem însă pe părintele Szántay ce-l îndeamnă la acest act atât de nesocotit și antimășional?

În nepriceperea sa cu școala de stat — când unii credincioși i-au făcut impuțări — s'a întors și zice că va înființa o școală confessională rom. gr. cat. la a cărei susținere va contribui cu vr'o 50 fl. anual, ear statul va suplini restul de 250 fl. Nici într'un cas nici într'altul nu e mai bine ca în trecut, dar d-sa încerce și va vedea sfârșitul.

Ocașional d-sa a zis că dacă noi recurgem la opinia publică și-l arătăm că ar fi slab român, îl facem de altă parte marți serviciul pe terenul patriotismului. Acum începem a ne înțelege. Cred că veneratul ordinariat de Oradea-mare nu e de acord cu dl Szántay și va fișura după merit cazul de față pus la cale de-un preot incipient și nesocotit, precum și altele de această natură ori unde s'ar ivi.

Constat aci, că chiar rom. catolicii unguri, unde sunt ei de ei, sunt vrăjmași pronunțați ai școalelor de stat, și peste tot biserica catolică de ori-ce rit, tinde din respectul la o autonomie bisericăscă, dar dl Szántay ingenunche nainte de vreme, și nu vrea să înțeleagă.

Rău destul, Doamne ferește neamul nostru de așa conducători.

Galșa, Ianuarie 1900.

Traian Terebenți, preot ort. rom.

Expoziția de la Paris.

În Paris s'a format un comitet sub presidenția lui Castanier, vestit archeolog, pentru a aranja la expozițiunea universală o secțiune a epocii napoleonice. În această secțiune vor fi expuse lucruri de tot interesante.

Napoleon I luase cu sine, pornind în contra Rusiei, coroana, mantaua și insignele pe cari le-a avut la încoronarea sa în biserica Notre-Dame în anul 1804, cu gândul ca să se încoroneze din nou la Moscova ca împărat al orientului. După fuga lui de la Moscova, scepșrul și toiagul ajunseră iarăși în Franța, unde trecură din mână în mână. Cele-lalte bucați au rămas în Rusia și au fost colectate de amatori.

Chiar marele duce Nicolae posedă multe din acestea și din alte piese de reminiscență napoleoniană.

Probabil că la la expozițiunea din Paris toate aceste obiecte vor fi adunate.

Românii, cari vor să meargă — ieftin la Paris, ză se adreseze dlui Dr. I. Suci, avocat în Arad.

CALINDARUL NOSTRU

PE ANUL VISECT 1900
SE AFLĂ DE VÎNZARE

LA

ADMINISTRAȚIA

„TRIBUNEI POPORULUI”

PREȚUL 25 cr.—50 FILERI.

VÎNZĂTORILOR SE DĂ UN RABAT DE 20%

Acest calendar, bun și ieftin, cuprinde pe lângă partea calendaristică și articole dela literațiști distinși I. Slavici, G. Coșbuc, Vasile Goldiș, Enea Hodoș, Uncheașul etc.

Fiecare Român să grăbească a-și cumpăra acest calendar făcut anume pentru-ca să găsească în el lucruri plăcute toți cărturarilor.

NOUȚĂȚI

Arad, 27 Ianuarie 1900.

Omagii unui general român. „L'illustrazione italiana”, una dintre cele mai răspândite și cu autoritate reviste ilustrate din Roma, în Nrul său 25 din anul trecut, a adus portretul și o scurtă biografie a Escelentei Sale d-lui general Paul Papp de Popa, Român de naștere din (Bezne, în comitatul Bihor), care după-ce a luptat la 1848—49 în armata lui Bem și a luat parte la ocuparea Sibiului, precum și la lupta dela Oena-Sibiului, după înfrângerea revoluției, a părăsit țeara. În anul 1853—54—55—56 a luat parte la campania contra Rusiei, ca oficer în armata otomană, ear la 1859 este deja oficer de artilerie. Din grad în grad și cu vremea, ajunge colonel, ear în anul 1895 se retrage în pensie ca general. „Este o frumoasă figură de soldat”, — termină „L'illustrazione”, care, dând biografia și portretul acestui Român cu o viață militară atât de bogată, aduce fără îndoială omagii înșăși națiunii române, din sinul căreia a eșit acest viteaz.

Trimitem și noi salutări c-naționalului nos.ru, care de altfel se interesează viu de tot ce se petrece în sinul națiunii române.

Spre întregire la înregistrarea numelui d-lui prof. Ciorogariu de referent ocolar interimaral adaugem, că această schimbare s'a făcut în urma demisionării benevole a fostului referent interimaral dl prof Ioan Petroviciu, silit la aceasta de referențele sale private.

La universitatea din Cluj numărul studenților scade mereu. În semestrul al doilea s'au înscris acolo peste tot abia 970 de universitari, între cari 570 la drept, 270 la filosofie, 100 la medicină și 30 la

FOIȚA „TRIBUNEI POPORULUI.”

Farmecul tineretii.

Traducere liberă după Ernest de Sylvia Barcianu.

(Urmare.)

Singurătatea este o prietenă serioasă, dar sinceră, ea-ți cauzează durere, dar îți spune adevărul. În liniștea adâncă a nopții, Ana însăși, adâncită în gânduri grele, părea a nu mai pute ieși din amorțea în care căzuse. Când se ridică în fine, pentru a trece în camera de culcare, fața ei era liniștită, și în ochii ei puteai ceti luarea unei hotărâri dureroase, dar irevocabile.

Cu lampa în mână, trecu în dormitor. Când însă se apropiă de scriitorășul ei, pe care puse lampa și zări deasupra lui fotografia bărbatului iubit, — fără voe lacrimile începură a-i curge în șiroae. Ana avea o voință de fier. Repede își șterse ochii, și înăbușid suspinele, luă portretul, pentru a-l mai săruta odată, mâna însă îi tremură atât de tare, încât înainte de a-și fi apropiat buzele, îl scăpă la pământ și sticla cadrului se sfărâmă în mii de bucațele. Un suris amar trecu atunci peste fața ei galbenă

ca ceara. Liniștită se plecă și ridică fotografia, dintre țandări de sticlă, și în vreme ce o ștergea cu degetele ei delicate, îi șoptia cu blândeță: „Vezi tu, iubitul sufletului meu, vezi tu, că și Dzeu trimite un semn, cum-că este mai bine pentru tine să nu te leg de mine. Adio deci, și binecuvântarea celui de sus fie în veci asupra capului teu!” Învăli chipul cu îngrijire, netezind hârtia, cum desmierzi și ocrotești un copil adorat; îl ascunse într'una din lădițele scriitorului; apoi adună cioburile de sticlă și le aruncă în camin, delăturând astfel cea mai scumpă amintire din trecut.

Scoase acum dintr'o lădiță mai mică o scrisoare drăguță, scrisă pe hârtie roșie, de o mână copilărească: „Scumpă verișoară!” Așa era începutul, ear când ajunse la pasajul: „așa de bună, precum ești tu, nu mai este ființă pe pământ” surise, zicând: „Crezi tu, copila mea?” Pe cât își stă în puțință, își voiu da silința a nu face de minciună cuvintele tale, drăguța mea. Vino deci, și vino cât mai îngrabă, căci nu mai cerc să te ascund! „Alia iacta” cum a z's marele Cesar, trecând Rubiconul. — Eu tinără nu mai sunt decât cu inima, ear tu, amicul meu, ești în floarea vieții! Cu ce drept și-aș fura eu partea cea

mai bună din tine? O nu, sunt cu mult prea mândră! De aceea vreau să pun între noi un fraged boboc de roșă, și dacă nu te va atrage, dacă vei rămâne nepăsător față de farmecul tineretii și eu voiu ieși învingătoare atunci, o zei puternici, da, atunci — vei fi al meu!”

Nimic nu se schimbare, toate erau încă ca 'n ziua premergătoare, și cu toate astea, câtă deosebire, între ieri și azi!

Maria aduse lampa, la aceeași oară, florile răspândiau același dulce parfum și focul palpăia vesel în camin, întocmai ca și ieri; și cu toate astea, se părea că o mână nevăzută trăsese un voal peste tabloul de ieri, dându-i astfel o aparință mai întunecată.

„Doamna nu a făcut încă toaletă”, își permise a zice Maria.

„Nu te înțeleg! Oare o rochie închisă nu poate să fie tot așa de elegantă, cât și una deschisă?”

„Da, doamnă, dar — gândiam — numai așa.”

Se auzi ușa intrării. Cameriera surise, aruncând o privire șireată înspre stăpâna ei. Câteva secunde în urmă cineva bătu la ușă.

„Intră!”

„Bună seara, Ană! Uf ce timp urcșos!”

„Ce mai faci? Ai dormit bine?”

„Nu, de loc!”

„Nu? Ce rău îți pare! Eu am stat încă lung timp la fereastră, trimițându-ți toate gândurile și toate dorințele mele, și — lueru ce rar de tot 'mi se înțemplă — chiar și o scurtă rugăciune 'ți-am trimis.”

„Ce bun ești!”

„Da, ș'apoi am adormit, și am visat — o ce frumos vis am visat! Atât de frumos, încât grozav 'mi-a părut de rău când m'am deșteptat.”

„Îmi spuși și mie ce ai visat?”

„Vrei să știți ce am visat? Dar' pot eu visa alta, de cât de tine, tu viață și viații mele!” Cu o privire caldă și plină de iubire se uită la dânsa, așteptând răspunsul ei.

„Ce rău te ții de cuvânt. Ți-ai uitat că 'mi-ai promis a fi cu mine până de ar în două săptămâni?” Îmi ceri să-ți aduc o jertfă neșpus de mare. Mă supun. Dar mă supun numai pentru a-ți dovedi că de orbește îți sunt devota!”

farmacie. Confrontate aceste date cu cele din semestrul trecut (1200 univ) reiese, că numărul studenților din acest semestru a scăzut foarte mult și pricina este urcarea didacticului.

Cassarea timbrilor pentru anunțurile de ziare și călindare. În ședința de Marți a comisiei financiare a Dietei ministrul de finanțe Lukács, într'un răspuns dat lui Berzaviczky, a declarat, că proiectul de lege privitor la cassarea timbrilor pentru anunțurile de ziare și pentru călindare este deja gata, și că în cel mai scurt timp va fi prezentat camerei. Va mai rămâne după aceasta, dintre timbrele speciale, numai timbrul pentru câștile de joc.

Dunărea crește. Din Viena se vestește, că în urma ploilor și a topirii zăpezii, toate pâraiele din Austria au devenit ruri și prin aceasta a început să crească în chip neobișnuit și apa Dunării. În multe părți a exundat și amenință cu mare primejdie toate ținuturile din calea sa.

Logodnă la curtea spanio-italiană. Se vestește din Madrid, că contele de Turin, nepotul regelui Italiei, se va logodi silele aceste cu fiica cea mai mare a reginei Spaniei.

Producțiunea școlărilor din Oravița. În ziua de Boboteasă s'au produs școlarii barnicului învățător N. Băiaș cu un program variat și prea bine ales.

Diferitele cântări executate precis, precum și declamațiunile elevilor au plăcut mult. În urmă s'a jucat și „Comoara”, piesă de teatru pentru copii, localizată în mod succes de dl Băiaș. Publicul a fost mulțumit cu desevărire, ceea-ce servească-i d-lui Inv. Băiaș spre mângâiere, ear colegilor d-sale spre îndemn, de a-l imita pe acest teren la noi încă necultivat.

Soacra împăratului german, văduva prințului Frideric de Schleswig-Holstein, prințesa Hohenlohe de Langenburg a răposat Joi, în 25 l. c. n., în etate de 65 de ani.

Norocul. Un sorman corist, aume Landosz Albert, de la teatrul unguresc din Cluj, a câștigat cu un loz 100.000 de lire, (vr'o 80.000 de coroane) de la societatea crucea roșie italiană.

Sarah Bernhart se pregătește să joace rolul decelui de Reichstadt în noua operă dramatică a lui Edmond Rostand „Le jeane aigle” („Tinăra pajură”). Acest rol frumos a entusiasmat-o atât de mult, încât ea nu face toată ziua alt-ceva de cât a se ocupa de amănuntele lui. Dar ceea-ce e mai curios, este că stă toată ziua îmbrăcată în uniforma pe care va purta-o în rolul duceului de Reichstadt, compusă din haină albă, pantaloni, ciorapi de mătăse, eșarfă și sabie. Ea pretinde de la toată lumea, cu care vine în contact, să se poarte cu ve-

„Îți mulțumesc. Ear' acum voi suna, ca sa ne aducă ceaiul, apoi, mă cetim, sau dorești mai bine să-ți cânt ceva?”

„Dacă am să aleg, atunci vreau, musică.”

„Voești prin aceasta să-mi faci un compliment?”

„O nu, căci azi pentru întâia oară vocea ta n'are dulceața obișnuită!”

„Nu vorbi tragic, Andreiu, căci imi cauzezi durere!” Și lin, ușor de tot, îi netezi fruntea.

„Fericirea o să vie, n'ai teamă, dragul meu, numai curagiu — și puțină răbdare!”

„Da, da, curagiu și răbdare — două surori, care arare ori se întâlnesc.”

Ceaiul fu adus. Ana umplu ceștile și în vreme ce își turna rum, întrebă ce piesă avea să se dea în seara următoare.

„Ah, Doamule, ce te pot interesa piesele ce se joacă, fie azi, fie mâine, când e atât de bine aici?”

„Ai dreptate, aici e foarte bine pentru noi, dar' pentru o copilă de șeptesprezece ani, poate că tot o să aibă mai mult

nerațiune față de dînsa și să-i zică „Monseigneur” sau „Alteță”.

Brunetiere în Roma. Foile italiene comunică știrea, că vestitul academician francez Ferdinand Brunetiere, zilele acestea va sosi la Roma, unde va ține prelegrei despre celebrul predicator Bossuet și în favorul monumentului ce acestuia i-se va ridica la Paris. Prelegera lui Brunetiere e așteptată de Italiani cu foarte mare interes, știind că marele savant ear o să facă vr'o enunțațiune de senzație. E cunoscută în lumea întreagă mai ales opera lui sub titlul „Fălimentul științei”, care a produs enormă senzație pretutindenea. Brunetiere este redactorul revistei „Revue des deux mondes” și profesor la universitatea dela Sorbona, unde s'a făcut popular mai ales prin prelegerile sale despre „desvoltarea poesiei lirice în veacul XIX”.

Influenza în Roma. Se telegrafează din Roma, că acolo peste 30.000 oameni zac în boala așa numită influenza.

Moartea lui John Ruskin. — Din Londra se anunță moartea unuia din cei mai mari artiști englezi, John Ruskin. El s'a stîns în vîrstă de 81 ani, la moșia sa din Brautwood în Lancashire, unde de multă vreme ducea viața cea mai retrasă.

La început marele artist s'a devotat picturii, și de tînr a debutat în critica estetică printr'o broșură, în care apără peisagiul modern englez. În 1843, scoase primul volum din voluminoasa lucrare „Pictoria Moderni”, ilustrând-o el însuși. D'abia prin 1860 se termină prin al cincilea volum. Prin anul 1850 începu o serie de studii critice asupra Prerafaeliților englezi, arătând marea valoare artistică a acestui gen. El se poate considera cu drept cuvînt ca unul din fondatorii artei moderne engleze, prin scrierile sale estetice și marea influență pe care a exercitat-o asupra artiștilor. De asemenea a fost unul din cei dintîiu, care a recunoscut influența economică a unei mari opere de artă.

Aceasta a tratat-o cu măiestrie în Economia politică a artei, apărută la 1857. El a ținut și prelegeri populare, contribuind la răspîndirea gustului și priceperii artistice în masele populare engleze.

Mărgăritarul Africel. Sub acest nume e cunoscută acea bucată uriașă de diamant, care a fost găsită, cu puțin înainte de izbucnirea războiului, în minele de diamant dela Kimberley. Comisiunea giuvaergilor pentru expoziție a înștiințat pe Picard, directorul expoziției universale dela Paris, că vor expune acest diamant uriaș și au cerut doi păzitori înarmați, care ziua-noaptea să grijească numai de el. Exponanții au asigurat diamantul cu 10 milioane de franci pentru durata expoziției.

„Noua Revistă Română”. Primul număr din această revistă anunțată și de noi, are un bogat și interesant cuprins. Ea e redactată de un comitet, compus din scriitori români de o recunoscută valoare, sub di-

farmec o operă sau o comedie frumoasă. Apropo, 'mi-se pare că am uitat să-ți spun, că cu trenul de unsprezece, va să zică peste două oare, sosește o verișoară a mea, tinăra și frumuseică. O să stea câteva septemăni la mine, și sper că Vă veți împrieteni curînd. — Dar' tu tac, amicul meu, și pari dus pe gânduri — sau nici n'ai auzit ce-am zis?”

„Ba da, am auzit, și tocmai fiindcă am auzit sunt dus pe gânduri. Nu înțeleg, de ce o a treia ființă între noi? Nu eram bine așa, nu ne eram noi destul, unul altuia? Ce trebuință aveai de această copilă?”

„Nu, nu te vreau supărat! Fii blînd și dulce ca întotdeauna. Vezi așa — așa te iureau, așa imi ești drag”. Aproape fără să-și dea seamă, de ceea-ce face, se plecă peste masă și îl sărută pe frunte. Dar' parcă i-ar fi părut rău de ce făcuse, se ridică repede, împinse ceașca cu un gest nervos, și se așeză la pian.

(Va urma.)

recția d-lui C. R. Motru, și se prezintă ca o voluminoasă broșură de 48 pag., afară de cele 2 suplimente ce o însoțesc. Cuprinde următoarele articole:

Cronica politică. — Partidele politice și nouele grupuri politice, de-un fost ministru liberal.

Partidul liberal, de un Drapelist. Ancheta economică. — Crisa economică actuală, de I. Teodorescu.

Istorie. — Moralitatea și armonia istoriei, de N. Iorga.

Literatură. — Școala latinistă în limba și literatura română, de Ovid Densusianu. Figuri contimporane: Jacob Negruzzi, de Chio și Iudurare (novelă) de P. B.

Măscăra literară și științifică. — Dui-liu Zamfirescu: Poesii noue. — Haralamb Lecca: Jucătorii de cărți. — Radu Rosetti: Valuri. — A. Vlahuță: Clipe de liniște. — Notițe bibliografice.

Abonamentul costă pe un an 24 lei, pe trei luni 6 lei și se face la Administrația revistei în București, pasagiul român 20.

Păziți vă sănătatea! Tuturo celor ce sufer de boale de piept, de boală de apă, de mistuire neregulată, dureri de stomac, de reumatism, guturării, dureri de ochi și alte boale lăuntrice, apoi pentru boale de copii, se recomandă cu multă căldură medicamentele Knoppiane.

Se pot căpăta de-adreptul sau prin postă de la farmaciadlul Dr. Iulius Schopper în Oravița (Krasso-Szörény m.)

Catalogul tuturor medicamentelor (leacurilor) cu prețurile lor, se trimite, la cererea ori-cui gratis și franco din numita apotecă!

Poșta redacției.

D-lui I. Nicosescu, preot în Jabar. La cererea d-tale și în interesul adevărului declarăm, că nu d-ta ești autorul corespondenții recente privitoare la alegerea de protopop în Belinț.

Mama și fata.

— Un mic roman adevărat. —

Istoria s'a petrecut zilele trecute. Nu mai departe, decât în Badapăsta o frumoasă văduvă Kudesch Ana, împreună cu singura sa fiică trăia simplu de tot din puținul câștig și dintr'o mică pensie ce-o moștenise în urma morții bărbatului său.

Fiica, Margit, era frumoasă și abia număra peste 16 ani. Mamă-sa bună, cum era, o trimisese la școala de dans, și acolo tinera domniță făcuse cunoștința unui tiner funcționar, anume Gêza G., care în fiecare seară o însoția de la dans până acasă. O dată a făcut întrebarea, dacă i-se poate îngădui să-i facă fetei o vizită? Răspunsul a fost afirmativ. Cea dintîiu vizită a fost deajuns ca tinerul Gêza să se îndrăgostească până la urechii de frumoasa Margit. Visitele s'au urmat deș și în cele din urmă tinerul a cerut mâna fetei la ceea-ce mama s'a învoit cu amîndouă mînilor.

Nu mult după asta s'a făcut și logodna și Gêza era zi de zi primit la casă ca un membru al familiei. Fata însă voia să se perfecționeze atât în măiestria de culină, cât și în arta cusutului, pentru-ca să devină o bună gospodină.

Lucru firesc, că în absența logodnicel, tînărul Gêza își petrecea timpul cu mama fetei, și asta a durat multă vreme. Resultatul a fost, că tînărul s'a îndrăgostit și de mama fetei, de femeia, care avea să-i fie soacră. Ce-i drept, era abia de 36 ani și în privința frumuseții era o adevărată rivală a fiicei sale.

Într'o zi Margit re'ntoarsă acasă dela școala de cusut, a găsit ușile încuiate. Îngrijitorul casei i-a dat cheia spunîndu-i, că mama ei s'a dus pentru câteva zile la Dobrișin. Intrînd în odaie, fata a aflat pe masă o scrisoare de următorul cuprins: „Iubită Margit! Chemată de mătușă-ta prin telegram, a trebuit să plec la Dobrișin. Adio! Te îmbrățișează — mămuca ta.”

Fata în toată liniștea a luat la cunoștință vestea, și n'a impresionat-o mult nici împrigiurarea, că mirele său nu s'a arătat la dînsa astă seară. De sigur — își gădăia ea — a aflat și el că sunt singură acasă și n'a vrut să mă compromită.

Au trecut însă două și trei zile și nici mama, nici mirele nu s'au mai ivit și nici scrisoare n'a primit din nici o parte.

Biata copilă începu să se îngrijoreze: nu cumva vr'o nenorocire să i-se fi întîmplat mamei sale în călătorie, căci ea nimic

nu știa despre cele ce se petrecuseră. S'a dus apoi la telegraf și a cerut lămuriri dela Dobrișin despre iubita sa mamă. Răspunsul sosit suna: „Mamă-ta n'a sosit la noi!” Copila se temea acum de altă nenorocire, care ar fi putut s'o ajungă pe mămă-sa în călătoria spre Dobrișin. — Mai târziu însă a început și ea să gîndească mai rece și bănuia, că nenorocirea nu atât cu mămă-sa, cât mai ales cu ea însăși a trebuit să se întîmple: Ea era înșelată și jăfuită din partea mamei sale de cel-ce mai drag îi era în viață.

S'a grăbit deci la oficiul logodnicului său, unde i-s'a spus, că tînărul Gêza de câteva zile a plecat în concediu din anume cauze familiare. Atunci biata copilă porni de-a dreptul la locuința mirelui ei; deschise ușile, și odăile toate le află goale. El — fugise. Ea găsi aci și o scrisoare, în care mama ei întreba pe tînărul Gêza: „Gînditu-s'a el și aplicat e să fugă cu dînsa?”

În mîhnirea sa justă, biata copilă, — orfană acum și de mamă și de mire — se grăbi la un unchiu al ei, un fruntaș oficial din capitală și cu el împreună a început mai departe să scruteze tainele lucrului. Resultatul scrutării a fost, că lucrul în adevăr se întîmplase: mama a fugit cu mirele propriel sale fice...

ULTIME ȘTIRI

— Altă înfrângere mare a Englezilor. —

Acum mai ales se dovedește, că a fost numai o tactică și o dovadă de cea mai mare istețime din partea Burilor, că, fără a se opune, au lăsat pe Englezi să treacă riul Tugela. Prin această tactică ei au voit numai să-i aducă pe Englezi într'un ținut necunoscut și pe căi greu de umblat, unde să poată mai cu succes înfrînge oastea engleză, care, ca prin minune, n'a putut să câștige nici o luptă de îns mînatate în tot războiul de până acum.

Învingerea de eri (26 l. c.) a Burilor asupra armatei engleze va fi cu litere negre însemnată în istoria Engliterei. O nouă și uriașă înfrângere au suferit earăși trupașii Englezi la Spionskop. Iocul, unde tocmai eri vestea o știre din Londra o biruință a Englezilor. 800 de morți și răniți pe câmpul de luptă, 17 tunuri și o însemnată parte din armata engleză este în mînilor Burilor — aceasta e vestea cea mai nouă din războiul sud-african.

Nu se poate prevedea marea însemnatate a rezultatului acestei lupte de eri, a acestei noue și strălucite biruințe a Burilor asupra Englezilor. E sigur, că această înfrângere a oștirii engleze inomis va trage după sine și capitulațiunea Ladysmithului. După asta Englezii abia se vor mai pute gîndi la o biruință asupra Burilor în regiunile acestea. Ear în capitala Angliei spiritele sunt atât de cătrînite, că acum e mai mult decât probabilă ridicarea la suprafață a partidului, ce stăruie pentru curmarea războiului.

Știrile despre acest nou eveniment sunt următoarele:

LONDRA, 26 Ianuarie. Azi la ameară a sosit aici o telegramă dela generalul Buller, care anunță cu regret, că generalul Warren, după o luptă înverșunată și sîngeroasă, a fost alungat de Buri de prin ținuturile Spionskop-ului.

Pretoria, 26 Ianuarie. Azi o luptă decisivă a decurs în giurul Spionskop-ului. Buri au reușit cu toată puterea atacul Englezilor. S'a încins o luptă înverșunată, în care Englezii au suferit o bătaie cumplită.

Un escadron întreg al generalului Warren a fost nimicit cu desevărire. 800 de cameni morți și răniți au rămas pe câmpul de războiu, 1500 prizonieri și 17 tunuri au oăzut în mînilor Burilor.

Editor: Aurel Popovici-Barcianu. Red. respons.: Ioan Russu Șirianu.

ECONOMIE.

Grâne.

Prețurile de la 26 Ianuarie

	Arad:	B.-Pesta
Grâu Aprilie fl.	6.80—7.— fl.	7.71—7.74
Cucuruz Maiu		4.99—5.01
vechiu	4.10—4.20	5.20—5.50
Orz vechiu	5.10—5.20	5.65—6.60
„ nou	5.40—5.50	
Secară Apr.	5.30—5.40	6.42—6.43
„ vechiu „		6.10—6.35
Ovăs Apr.	4.20—4.30	

Cursul pieții din Arad.

Hârtie-monetă română	Camp. fl. 9-48	vând	9.52
Lire turcești			19.—
Imperiali (15 R. aur)	18.90		12.—
Ruble rusești 100 à	126.—		5.62
Galbeni	5.58		9.52
Napoleon-d'ori	9.48		58.95
100 Marce germane	58.50		12.50
Livre sterling	11.90		

Spirit:

	21 Oct.
Spirit rafinat; cu toptanu	55.50
„ „ cu micu	56.50
„ brut cu toptanu	54.50
„ „ cu mic	55.50

Porci:

(Piața Steinbruch)

Ungari; greutate:		cr. p. kg.
bătrâni 320—380 kg.	40—42.	„ „
tineri 320—390 „	44—44.5	„ „
„ 250—390 „	44—45	„ „
„ până 250 „	45—46	„ „
mijlocie 240—260 „	47.5—48	„ „

La administrația

„Tribunei Poporului“

se află în deposit spre vânzare următoarele opuri și broșuri:

„Teoria dramei“ de Dr. Iosif Blaga. Prețul 1 fl. 80 cr.

„Cuvântări bis. de Massilon traduse prin Ioan Genț. Prețul 2 fl. 50 cr.

„Lupta pentru drept“ de Dr. R. Ihering traducere, de T. V. Păcățeanu Prețul 1 fl.

„Din vremuri apuse“ de Iudita Se-cula, Prețul 50 cr.

„Juvenilia“, prosă și versuri de Sextil Pușcariu. Prețul 80 cr.

„Vieritul“, de Petru Vancu. Prețul 50 cr.

„Pribeag“, de I. Sceopul. Prețul 75 cr.

La facerea comandelor, cari se vor efectua prompt, rugăm a se adauge și spesele de porto postal.

Administrațiunea „Trib. Pop.“

„Biblioteca Teatrală“, apare în Brașov ediția Societății de teatru Român. Broșura 7 cuprinde „Unde dai și unde creapă“, comedie în 2 acte Al. Cosmar, localizată de Iuliu Popescu. Numele dlui Iulia Popescu, mai ales ca traducător și localizator al mai multor piese de teatru, este cunoscut și apreciat la noi. D-sa a tradus și „Bustul“, jucat cu atâta succes de diletanții români din Sibiu, înainte cu 5 ani. Piesa de mai sus desigur va fi primită cu plăcere și diletanții români vor juca-o cu predilecție. Noi o recomandăm cu toată căldura. Este o localizare bună a unei piese teatrale de valoare.

A apărut în editura de arte grafice „Minerva“ din București „Călimdarul Minervei“ pe anul 1900 cuprinde o mulțime de lucruri frumoase și instructive.

O carte bună. Distinsul nostru profesor din Brașov, Dl. Vasile Goldiș a lucra o folositoare carte școlară: „Geografia pentru școlile populare, întocmită pe baza planului Ministerial de învățământ. Partea primă (pentru clasele III și IV), cu numeroase ilustrațiuni și harte colorate.“ Editura librăriei Ciurcu Brașov. Prețul unui exemplar 35 cr. Materialul tractat se estinde pe 68 pagini, în ordinea următoare: 1. Regiunile lumii, 2. Comuna, 3. Locuitorii și ocupațiunea lor, 4. Religionea și limba locuitorilor, 5. Hotarul comunei, 6. Drumurile, 7. Apele curgătoare, 8. Apele stătătoare, 9. Mijloacele de comunicațiune, 10. Insulă, peninsula, golf, 11. Șesul, 12. Dealuri și văi, 13. Orizonul, 14. Desemnarea regiunilor lumii, 15. Harta, 16. Cercul, 17. Comitatul, 18. Ungaria. — II. „Ungaria și Europa.“ (Materialul clasei a IV-a.) Ținutul muntos din Sudost. Câmpia Ungariei. Ținutul muntos Nordostic, Ținutul muntos Nordvestic, Ținutul deluros Sudvestic. Orașul Fiume și ținutul lui. Ungaria în genere. Țările aparținătoare Ungariei. Europa în genere. La toate capitolele e alăturată câte o hartă colorată.

O recomandăm cu toată căldura învățătorilor noștri.

Exerciții intuitive și gimnastice, manual pentru învățătorii școlilor populare române, întocmit după plan, de Ioan Tudescu, învățător în Lipova. Ediția a III. Prețul unui exemplar: 30 cruceri.

O nouă carte folositoare. Sub titlul: „Amicul Poporului, îndreptător în cauze administrative și judecătorești pentru poporul român, de Titu Vuculescu, pretor, a apărut tocmai acum în tipografia „Tribunei Poporului“ în Arad o carte în adevăr folositoare pentru popor. Ea se estinde pe 148 pagini, în format 8° mare, cu un tipariu frumos și bine îngrijit, broșată elegant și scrisă într'un limbajiu la înțelesul poporului. Cuprinsul pe scurt al bogatului material al cărții este următorul:

I. Agricultură. — II. Ape (mori de apă navigare, broduri, plute). — III. Boalele și păstrarea vitelor. — IV. Cauze comunale. — V. Drumuri și vama. — VI. Finanțiere VII. Industrie. — VIII. Judecătoria. — IX. Matriculele de stat. — X. Militare. — XI. Mine (Ocnărit). — XII. Moștenire. — XIII. Ordinea publică (Ajutor la nenorociri, Aducerea puștilor din altă țară, Apa de sodă, Ajutorarea săracilor, Adunări publice, Afacerea cu zăloage, Boalele epidemice, Birturi, Curățirea coșurilor (hornuri), Curățirea ulițelor, Calea ferată, Cetățenia de stat, Escortarea, Edificări, Instruarea în joc, Invențiuni (descoperiri), Legea de presă, Lucruri găsite, Măsurarea bucatelor, Monumente istorice, Ospătării, Plata medicului, Piața (Țerguri), Poștă, Privilegiu (Patente), Paza contra focului, Societăți (bănci, case de păstrare), Site de aramă, Sdronțe, Sămânțe de bucate, Instanțieri, Școală secretă, Ținerea cânilor, Trecerea în altă țară, Tipografie, Vânzarea bureților, Vânzarea de puști și prav de pușcă, Veninuri). — XIV. Orfanale. — XV. Păduri. — XVI. Pescui XVII. Religione. — XVIII. coală — XIX. Sănătatea publică. — XX. Servitori. — XXI. Vénat.

Ori-ce daraveri, pe cari poporul le are aproape zilnic atât cu direcțiunile administrative, cât și cu judecătoriale din patrie, cărturarii din popor le află în cartea aceasta toate la un loc, bine lămurite și spuse în limbă populară și înțeleasă de toți.

Prețul acestei cărți folositoare este numai 1 coroană (50 cruceri) și se poate comanda atât la autor în M.-Pécska, cât și la administrațiunea „Tribunei Poporului“.

„Drepturile, datorințele și responsabilitatea membrilor de direcțiune“, de Alfred Kormos, trad. de Constantin Pop, funcționar la „Albina“. Carte foarte importantă pentru membrii din direcțiunea tuturor institutelor de bani și a ori-cărora societăți pe acții. Costă 1 fl. 50.

Calendarul „Bibliotecii Noastre pe anul 1900“, întocmit de dl. E. Hodoș, apărut cu un interesant cuprins. În partea literară cuprinde lucrări de Eminescu, Coșbuc Alexandri cu portretele acestor trei mari poeți. Afară de aceasta mai publică amintiri din 1843; Avram Iancu în 1852; D'ale economiei de casă: Cum se coace pâinea bună? Apoi anecdote și haz. Pe lângă partea calendaristică se află numele tuturor preoților și învățătorilor din diecesa Caransebeșului, precum și regulamentul pentru facerea examenului de calificățiune la Institutul pedagogic din Caransebeș. Prețul unui exemplar: 28 cr., plus porto 5 cr. A se adresa a: E. Hodoș Caransebeș.

„Revista Economică“, organ pentru societăți financiare și comerciale. Apare la 10 a fie-cărei luni în Sibiu sub direcția Dr-ului Cornel Diaconovici. Nrul 12 (Anul I), din 10 Decembrie a. c. are următorul cuprins: La finea anului. — Ridicarea schontului, de I. Vătășan. — Introducerea

obligătoare a valutei de coroane. — Încheierea anuală a conturilor la bănci, de I. Vătășan. — Despre negocierea efectelor, de I. Popescu. — Jurisdicțiune: Decisuni curiale: Transcrierea de acțiuni nominative, Bon ul, Provisiunea, Cambia, Prescripțiunea. — Afaceri de dare: Blanchete noue de cambii. — Agricultură: Situațiunea agricolă, Altoi gratuiti, Provisiuni de viță de vie — Revista financiară: Reducerea etalonului Băncii austro-ungare, Situațiunea, Notarea procentuală a efectelor în Buletinul oficial al Bursei din Viena. — Cronică: În amintirea lui Stroeșcu, „Pământ și națiune“ Depozite de stat la bănci, Ridicarea procentului pentru depozite în Viena, Valuta nouă. — Literatura economică: „Anuarul financiar“. — Bibliografie. — Trageri la sorți. — Amortisări. — Bursa de efecte din Viena și Budapesta. — Bursa de efecte din București. — Bursa de mărfuri din Budapesta. — Inserțiuni.

Imprumuturi ieftine pe amortisație

Recomand în atențiunea on. proprietari de pământ și proprietari de case în Arad-centru, că prin mijlocirea mea pot obține până la cele mai mari sume și pe lângă condițiuni foarte favorabile

imprumuturi ieftine amortisaționale cu amortisație de 15—50 ani.

Nu comput înainte nici un fel de remunerație, convertesc datorii vechi, de asemenea la dorință anticipez de la mine cheltuielile de Intabulare.

Provocându-mă la faptul, că de mai mulți ani la foarte numeroși inși i-am împlinit spre cea mai mare mulțumire a lor trebuințele de imprumuturi, rog cu toată stima pe on. domni proprietari de pământ și proprietari de case, ca în propriul lor interes cu deplină încredere să se adreseze mie cu afacerile lor de imprumuturi.

Imprumuturile sunt pe camete de 4/0 4 1/2 și 5/0 pe lângă amortisare corespunzătoare din capital

Institut de imprumut pe imobile și moșii 220 —64

Szűcs F. Vilmos

ARAD, Fă-nt Nr. 5, vis-à-vis cu moara Széchenyi.

Calendarul nostru

pe anul visect 1900

ca prim călimdar scos în tipografia noastră

a apărut tocmai acum

cu ilustrațiuni, cu un bogat și variat cuprins literar.

Prețul 30 cr.

plus 5 cr. poro postal.

Doritorii de a și-l procura sunt rugați

a se adresa la

Administrația „Tribunei Poporului“

La comande mai mari de 10 exemplare

dăm 20% rabat.

ADMINISTRAȚIA

„Tribunei Poporului“.